

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Na šmjertnu njedźelu.

Matth. 25, 31—46.

„Šbóžni šu czi morwi, kotřiz w tym Šnjesu wumru“, to je našch křesćizjanski wěrypsalm na šmjertnej njedźeli, hdyž w Božim domje šwojich lubych šemrjetnych wopomina-my. Šajke šrudne šmjertne pady, wy lubi šrudni, šmy šašo měli! Bóh njeje jenož najštaršich, kotřiz běchu šebi hižom lěta dolho šbóžny kónž žadali a nad kotrychž rowami Boha ša wumóženje šhwalimy, wotwołał, ale je tež telko mlódnym, telko džěczatkam rjeknył: „Ššchindžěje šašo, wy cziłowške džěczi!“ —

„Bohu je šo špodobało“, tak w pokornej wěrije pra-jimy nad rowami a Božu šwjatu, wšchěhomóžnu wolu w bolosnym poddacžu cžěšćizmy. Bohu je šo špodobało, w jenym domje wóšomlětneho hólza runje Boži džěń na maru položicž, w druhim jenemu šynej, kotrehož nan běšče dawno wumrjel, na nowe lěto rano do šwitania nahle macžet wotwołačž, w třeczim hižom wjele špytowanym domje wudowje jenicžkeho šyna wšacž, kotrehož kwaš bě na meju postajeny, w šchwórtym domje macž wot šem-šchazeho pucza žyle nahle do njebjeskeje šwjatnizy domoj šwolacž, druhdže wot šchtyrjoch mólčžkich džěczatkow mlódu macž, pšchi kotrejež cžěle jene džěczatko křěcžizjachmy, k šebi wšacž, šašo druhdže ša jene lěto nahle macž a na to tež nana š jeneho doma cžahnyčž kašacž, a tež jeneho mlódeho pšchěš žałošne nješbože pšchi džěle do šmjercze

wješć. To je wšchelatora wulka šrudoba, kotraž šmjertnu njedźelu Boži dom napjelnuje.

Alle my k njebjesam šhladujemy. Wóšebje, hdyž šo nam po lubym šemrjetym šlawje našchěje šwójbny štyšćě, štej našchěj woczi we wěrije tam šamerjenej. Wšchak je Šchryštuš njebjeske wrota nam wotewrił, wrota k žiwjenju. Wšchak je wón nam wopišak, šo wón „šedžicž budže na stole šwojeje krašnosćě, a budža pšchěd nim wšchitzy ludžo šhroma-dženi.“ Wón wulke pšchirunanje a wěšćěženje powjeda, kaš „wón budže wšchitkich ludži džělicž, tak jako paštyč wozzy wot kóšlow rošriša.“ Wón wozzy k šwojej prawizy postaji, kóšly pak k šwojej lěwizy, a na to tych na šwojej pra-wizy šhwalil dla wšchelakeje lubosćě, kotruž šu jemu wopokašali. Ničto pak šo njemóže dopomnicž, hdy šu šwojeho krala w nušy wohladali, w kotrejš by wón jich pomozy potrebny był. Wón pak praji: „Šawěrnje, ja praju wam: šchtož wy cžinili šcže jenemu mješ mojimi najmješšchimi bratrami, to šcže wy mi cžinili.“ Šotajkim dla lubosćě, Šejušowym bratram a to jeho najmješšchim, najhubješšchim bratram wopokašaneje, wón k nim praji: „Šójcže šem, wy požohnowani mojeho Wótza, herbujcže kraleštwo, kotrež wam pšchihotowane je wot špocžatka šwěta!“ Šlawopaš wón tych na šwojej lěwizy našwari, dokelž woni jemu ženje žaneje lubosćě cžinili njejšu, a woni tehorunja ničto njewjedža, šo by wón hdy jich lubosćě a pomozy potrebny był. Wón jim pak wot-molwi: „Šawěrnje, ja praju wam: šchtož wy njejšcže cžinili jenemu mješ najhubješšchimi, to wy tež mi njejšcže

czynili." Potajkim dla nješmilnošće jich tama: „Dźicze prjecz wote mnje, wy sakleczi, do wěczneho wohenja!”

Šhto Jeſuſ chze ſ tajkim jaſnym, hnujazym pſchirunanjom? Wón chze ſ luboſczi, ſ ſmilnoſczi, ſ bratrowſtwje mjeſ ludźimi wabicz a poſaſacz, ſo luboſcž pſched ſudnym ſtołom roſſudzi. Tu maſch kraſne wuložowanje tamneho ſchprucha: „Bóh je luboſcž, a ſchtóž w luboſczi woſtanje, tón woſtanje w Boſy a Bóh w nim.” Wěra tehodla, ſ kotrež njewuſhadža luboſne, mērne waſchnje a ſkutk wutrobneje ſmilnoſcže, pſched Bohom njeplaczi, ale luboſcž a ſmilnoſcž pſched Božim ſudnym ſtołom praweho cžinitej tež pohana abo Mohamedana, kotryž wo ſchryſtuſu ničo njewě. Luboſcž je pač najmóžniſchi, zyle žiwjenje pſchetworjazy a pſchekraſnjazy plód wěry, luboſcž je hódny plód pokuty, je prěni mjeſ plodami ducha, kotrež Pawoł w liſće na Galatſkich (5,22) naliczi. Šhto tež mohło nam wjazy ſboža dawacz hacž luboſcž? Luboſcž w domje, luboſcž mjeſ ſuſodami — to ſu njebjeſa na ſemi! Šchtóž to njenahoni, njewě, njeczuje, tón je pſchi wſchej wěrje daloko wot Boha. Pſchetož w luboſczi je najwjetſchi hrěch pſchewinjeny: to je ſebicziwoſcž, kotraž je pſched Bohom hroſnoſcž; a luboſcž je tež to požohnowanje, na kotrež Jeſuſ poſaſuje, hdyž wón w radoſczi rjeknje: „Bójce ſem, wy požohnowani mojeho Wótza, herbujcze kraleſtvo, kotrež wam pſchihotowane je wot ſpocžatka ſwěta!” Šbóžnoſcž je wěczna luboſcž.

Božo, pomhaj nam tež tam! Daj luboſcž nam a wutrobnu ſmilnoſcž pſches ſchryſtuſka!

Samjeń.

T. w. B.

Š njebju, wóczka želate!

Bóh chze, ſo wóczka ſhladuja
Do bydla njebjelſteho,
So pſchibhwaju žedženja
Na ſbóžny raj tón jeho.

Haj, ſ njebju horje ſernicžku,
Hdyž želenje cže rani,
Hdyž tvoji lubi woteńdu,
Wot Boha ſawołani.

A ſteji hdyže ſchtó žarujo,
Šsu lubi wotſal wſchitzy:
Do domiſny cžim huſcziſcho
Dže wóczko, ſ njebju ſtřizy.

Te ſylſy wóczka wucziſcža
Wot ſemſtoſ' bruda wſcheho,
Šso ſhlady pſches nje ſbėhaja
Do ſwěta jandželſteho.

Wny putnižy ſmy na ſwěcže,
Do wótznoh' domu džemy;
Hdyž ſmjercž naſ junu ſajimnje,
Tón ſ Boha dozpijemy.

A ſylſy tež te poſlednje
Šsu dožórlene tehdy,
A ſ lubymi ſmy w hromadže,
A doſtatſ maju žedy.

M. Wjeliz. † 1882.

Wopomń, ſo dyrbiſch wumrjecž.

Huſcziſcho hacž w druhich cžachach ſylſchich nětko ſmjertne ſwony ſwonicž, a kaž ſchěrofe wrota bohatty a wſchich, tač tež wuſke durje hětow ſu ſo wotevrjecž dyrbjale ſa cžichich ſrudnych pſchewodžerjom. Tón a tamny je, kotremuž dženſa ſwony ſ poſlednjemu wotpočžinkej ſwonja, — wěſch ty, hacž jutſje njebudža tebi ſamemu ſwonicž? Wěcže to wěſch, ale wopomniſch to tež? „Wěſo“, ty wobſruczeſch, ja ſebi huſto na ſwój kónz pomhſlu, ſo móže ſo to dženſa abo jutſje ſtač, hdyž dyrbju pſched ſudny ſtoł Boži ſtupicž!”

Tač ty prajiſch, a ja chzu tebi to wěricž, chzu tebi tež ſ wutrobny pſchecž, ſo by w tajtej wěſtoſczi je wſchej ſhutoſcžu, ſ bojoſcžu a ſe rženjom ſbože ſwojeje duſche wopominał. Ale ſpodžiwna wěz je, ſo je nimale w kóždej cžłowſkej wutrobje tajki kucžik, hdyž je ſo we wſchej cžiſchinje zyle twjerdže ta džiwna nadžiwa ſaſyblila: „Bo tebe ſebi ſmjercž nětko hiſcže njeſchidže!” Tuta nadžiwa zyle ſtradžu rěcžecž počžina — ty by jej najradſcho něſchto napſchecžiwio prajił, dolež je to tola pſchecžiwio twojemu roſomej. Cžim wěcziſcho pač móžeſch ſebi tež myſlicž, ſo ſy jako ſprawy muž a dobry hoſpodač tež ſwoje ſeniſke naležnoſcže dawno hižom do porjada ſtajił. „To ſo roſhmi, to je wſchitko w dobrym porjedže a derje ſarjadowane!” ty hětje wotmolwiſch a to ſ tajtej wěſtoſcžu, jako wo tym njeby ſłowa prajicž bylo; ty ſebi pſchi tym na ſwój teſtament pomhſliſch, kotryž ſy dawno hižom wot ſudniſtwa ſeſtajecž dał. To wſchač je dobra wěz a wěcže budža tebi cži tvoji junu ſa to džaſowni. Še pač bohužel cžłowjeſow doſcž, kiž ſu tač ſebicžni, ſo to pſchezo do pſchichoda wotſtorſuja, doniž — je poſdže. Ale njeđiwaj, luby pſchecželo, ſo ſo hiſcže dale praſcham. Šsy-li pſchekupž abo maſch zuſe kaſy w rukomaj, pſchi cžimž maſch knihi wjeſcž, njecham nad tym dwělowacz, ſo je tam wſcho prawe a dobre, ſo njeſy ničo ſakomdžil a ſanjerodžil. Ale derje je pſchi wſchém tym, hdyž ſebi na to pomhſliſch, ſo dyrbiſch njenadžujzy — prajmy dženſa abo jutſje — wotſal, wſchitko hiſcže bliže wobhladacz a pſchehladač. W tajkim ſwětle ma někotra wěz zyle hinajſchi napohlad! Ty wěſch, kelko ſylſow, prózow, haj ſamo ſłóžbow a drugeje hórkeje ſrudoby tajke małe njejaſnoſcže a ſakomdženja ſawoſtajnym pſchinjeſu, kač móže to hiſcže w rowje twojej cžeſczi ſeſchodžicž, a ničtó drugi tebe wjazy wucžicžicž njemóže — twoja ruka je ſproſtnyła, twój rót je ſo na pſchezo ſamknył. Wopomniſch to?

Njewſmi tež ſwojeje žonje ſa ſko, hdyž tebe na něſchto dopomnja, ſo tebe ſa něčim praſcha, ſchtož ſ twojim wumrjecžom ſwiſtuje. Budž teho pſchewědženja, ſo wona to cžini ſe ſtyſkniwej wutrobu. Njewobaraj jej ſe ſłowami, kotrež ju w njewěſtoſczi woſtaja, daj jej ſobu nuts pohladač do ſwojich naležnoſcžow. To ničo njepomha, hdyž wona njewě, hacž budže po twojej ſmjerczi bohata abo ſhuda; tež njeſměſch ju bjeſ rady woſtaječ, kač ma ſo teho wſcheho, ſchtož ty nětko ſaſtarujeſch, pſchimacz. Tač móža ſo tebe tež doroſcžene džeczi praſchecž, a ty je wotpoſaſacz njeſměſch, hdyž to cžinja. Kač je ſo druhdy po ſaſtarajowej ſmjerczi doměrjaza luboſcž do napſchecžiwneho pſchewobrocžila, hdyž ſo to jako wopacžne wopokaſa, ſchtož bė ſa wěrne mēla, hdyž njerodnoſcže a lohkoſcž tam namaſa, hdyž bė na ſwěrnocž ſebi myſliła. Tam ſłowa žohnowanja, kotrež bychu hewał ſa ſemrjetym do rowa ſchle, njewuprajene woſtanu abo ſo do wobſtoržazych pſchewobrocža. To ty wſchitko wěſch, ale, ja tebe proſchu, wopomń to tež!

Ša tebi tež pſcheju, ſo by tu a tam cžicheje hodžinki mēł, hdyž móžeſch ſo njemyleny do ſańdženoſcže ſe ſwojimi myſlemi podacz. Tehdy daj ludžom, kiž ſu w twojim žiwjenju kuſt pučža ſ tobu hromadže ſchli, we twojim wopomnjecžu nimo ſebje cžahnyč a ledžbuj, hacž tebi potom pola nělotreho cžežko na duſchu njepadnje, ſo ſy jemu něſchto winojty woſtał — niž pjenjeſy, ale ſnano

něšto, po čimž ſebi jeho wutroba požada: Džaf ſa něfajtu dobrotu, kotruž je wón tebi na cžele a na duſchi wopofaſať, na kotruž ſy pať poſabnył, abo kotruž ſy haſle poſbžišcho ſa dobrotu ſpóſnať; — ſnano hiſhcze něšto na dopjelnjenje něfajſeho wot tebe dateho ſlubjenja cžaka; — ſnano ſebi hiſhcze něšto po ſłowje wodacža ſ twojeho erta žada; ſnano maſch ty jeho hiſhcze wo wodacže proſhčž. Tajku winu, fajkažkuli je, njeſabudž ſa-
placžicž, prjedy hač wona w ſmjertnej hodžinje hrožo a cžwilujo pſched tobu ſteji, hdžež potom rôt a ruſa wjažy možy nimaťaj, ju ſaplacžicž.

Ty drje to wſchitko wěſch, ale wopomń to tež a njeſomdž ſo. Dženſa je tón a tamny, kotremuž ſmjertne ſwonj ſwonja, jutſje móže hižom tole ſwonjenje tebi ſamemu placžicž!

Khěrluſch ſa kſchižnoſcherjom.

(Meine Sorgen, Angst und Plagen.)

Glóſ: Wjeſel ſo, o moja duſcha —

Staroſčž, ſtyſki, cžwile twoje
Po cžaſu wſchě ſahinu;
Směrui ſdychowanja ſwoje.
Kiž džě Bohu ſnate ſu
A wot njeho ſlyſchane;
Po deſhcžiku budže cže
Saſo ſwjeſ'licž ſlónčžko Bože,
Twoje horjo cžinicž lóže.

Šymjo, kiž ſy wuſnył, budže
A wjeſelu cži ſthadžowacž;
Smějeſch w žnijomym cžaſu wſchudže
Wjele plodow domſchowacž.
Se-li nimo njewjedro,
Roſjaſnjuje njebo ſo;
A je nimo próžowanje,
Smějeſch wěſčže ſradowanje.

Chzeſch-li horlach ſchčžipacž róže,
Enjeſ wſchaf cžernjom kaľanje.
Boh Knjeſ ſahojicž wſchaf móže,
Kany, cži jow nabite;
Dobry kónž cži poľaže,
Šy-li pſchětrať bėdženje.
Duž, chzeſch dobycže ty doſtacž,
Dyrbiſch ſwěrnj bėdžer woſtacž.

A njebo wjedu naſche pucže —
S kſchižemi ſu pokrhte —
Te maſch pſchehodžowacž krucže,
Njech ſu ždny tež ſranjate.
A njeboſkemu bydlenju
Pſchińdžeſch jeno pſcheſ bėdu;
Kotſiž w njebo pſchewowaju,
Któnu dobycžerſtu maju.

Kiž dla ſwojei' pobožnoſčže
Widža Božu kraſnoſčž tam,
Cži ſu wſchitžy ſe ſtyſknoſčže
Pſchiſchli ſbóžni k njeboſkam;
Něť pſched ſtołom jehnjecža
Cžepnu kónu wobſedža;
S palmami ſu wupyſcheni,
Wyſche wſcheho wobſboženi.

Duž wſchaf rjecžay něť ſwoje
Njeſ, o duſcha, ſčžerpliwje;
Cžakaj, hač Boh puta twoje
S cžaſom tebi roſwježe:
Po blyſku a hrimanju
Džen cži ſwita ſ jaſnoſčžu;
Tať kač ſwětko po cžemnoſčži,
Šthadža radoſčž po ſrudnoſčži.

Surij Bróſt.

Uabožina w ſchuli.

(Poſtracžowanje.)

Wſchecžijanski porjad to mjenowach, hdžž ſo w ſchuli modla a džěcži w njei ſo modlicž wuſnu, tať ſo ſo wobej ſtronje mo-
dlitej, wucžerjo a džěcži. We Wonecžanſkej ſchuli ſo to ſtawa. Se nětko ta wěž tam w dobrym porjedže? Móžno; móžno pať tež, ſo mohł ſebi pſchecž, hdž bychu ſo w tutej ſchuli ſžyła nje-
modlili, móžno, ſo bychu ſčženy nad tymle modlenjom a pſchecžiwu
tajkemu modlenju wrěſhcžake, bychu-li wrěſhcžecž mohle. Kať
lohkomyſlnje ſo w mnohich ſchulach ſ tym wobſthadža, ſchtož tola
po ſwojim žlyhm bycžu najſwjecžišchu kħutnoſčž žada! Kať
rjemjeſlniſžy ſo wot mnohich wucžerjom modlitwa wuſonja! Šchto
dyrbi ſebi luby Boh wſcho lubicž dacž; fajke brudy ſo jemu, temu
Šswjatemu, poſticžaja! Kajke nawopacžnoſčže ſ džiwanjom na
wopchijecže modlenja, kač tež ſ džiwanjom na waſchnje, kať ſo
wono ſtawa! Dyrbju něšto ſe ſwojeho naſhonjenja naſpomnicž?

W ſchuli **A.** ſo ſ kóždym ranjom dvě khěrluſchownej ſchucžžy
wuſpěwatej. Dalſche ſo njeſtawa. Šo ma tole ſpěwanje mo-
dlenje byčž, njemože džěcžom lohko do myſlow pſchińcž; nimaju
džě tute khěrluſchowne ſchucžki huſto doſčž ani modlitneje formy.

We **B.** ſo ſžyła njeſpěwa. Tam ſo porjadnje wěſta ſchulſta
modlitwa wot džěcži praji, druhdy tež cžita. Wucžer je pſchezo
jeno pſchipoſłuchať. Šo ſo njeſpěwa, je po wucžerjomym
mėnjenju ſ niſtej licžbu džěcži ſamo wot ſo ſamolwjene.
S 10—20 džěcžimi ſo džě ſpěwacž njehodži.

We **C.** ſo thdžerſžy jeno jena nutrnoſčž wotmėwa, a to
pſchi ſpocžatku abo w kónž thdženja. Tam maju jara wažne a do-
kladne ſamyſkly, ſo ſo wjažy cžinicž njemóže. Šchula je wjažy-
klaſna ſ pſchehrodnej wucžbu. Ordinarjuſ rjadownje nima kóždy
džen prėnju rańſchu hodžinu; pſchedmjety wucžer pať ſo tola
ſ džěcžimi modlicž njemóže. Po tajkim — — —! A temu hiſhcze
pſchińdže, ſo te wſchelake klaſny rańſchu nutrnoſčž bjeſ ſnapſchecž-
neho mylenja wotmėwacž njemohle. To ſu ſamyſkly!

We **D.** ſo wſchėdnje modla, ale jeno pſchi ſpocžinanju, ženje
po ſkónčženju džėńſtego džėľa. A tola je lohko ſpóſnacž, ſo je
modlenje na kónzu ſnano hiſhcze nuſniſche, dyžli pſchi pocžatku.
— Njeje w někotrych ſtronach cžłowjeka ſatrach, roſpuſhcženu hrubu
cžrjėdu na ſchulſkim pucžu ſetkacž? A potom to žiwjenje w domach,
ta honjenza w popoľdnichich a wjecžornych hodžinach na drohach
a haſach! Hdžž wucžer na to myſli a to roſpomina, dha wón
njemože džěcži wot ſo puſhcžicž, bjeſ teho ſo by ſo ſ nimi modliť.

We **E.** ſu na wotmėwazyh nutrnoſčžach jeno ſtarſche džěcži
wobdžėlene. Tež to — mėni wucžer — njeda ſo pſchemėnicž.
Te male njemóža džě hiſhcze cžitacž a ſpěwaſke trjebacž. Šchto
mohle po tajkim druhe cžinicž, hačž, — pſchipoſłuchačž!

(Pſchichodnje dale.)

Šsy hotowy?

Wěſche něhdy džėľawa, ſwěrna a hėdna holza. „Pěľna to
holza!“ prajachu wſchitžy ludžo. Šejny nan, kiž bė ſ wudowžom,

totremuž wona hopohysche; mali bratsja a kotry, kotrychž šwěru hladaſche a kotrymž dawafche, ſchtož bē prawe; ſuſhodža, napſchecziwo kotrymž bē pſchezo pſcheczelniwa — cži wſchitzu toſamo prajachu: „Bětna, hōdna holza!“

Džeſ paſ pſchiſdže, na kotrymž wona ſthori. Na to, ſo mohla ſthoricž, ſebi ženje pomhſlika njebē a t temu tež ſhwile mēta njebē. A nētko dyrbjeſche ležecž jedyn džeſ po druhim. O kaſ bē to žalofne! Wona ſebi na ſahrodu myhſleſche, kotraž ſo nētko doſcž njewoſtara a na wſchelake druhe.

Duž pſchiſdže džeſ, na kotrymž duchowny pſchi jejnym ložu ſedžeſche. Syma jeho pobehowafche, hdyž na nju pohladny — a potom na dobo praji: „Hana, by ty rada domoj ſchla, hdy by Šbōžnik pſchiſchoł a tebje ſawołał?“

Wona wobledny a bē kaž ſcžēna. Duchowny t nej rēczeſche wo njebeſkich kraſnych wobhdenjach — wo wulkej luboſcži a ſwja-tej ſmilnoſcži. Wona wſchał cžujefche, ſo ſu to kraſne ſłowa, ale wone jej cžežko na wutrobu padžeču, wona je ſlyſhecž njechafche. — Zaſo bēſche duchowny woteſchoł, ſebi ſaſo na nana a bratrow a kotry, na dom a ſahrodu myhſleſche — na duchowneho ſebi myhſlicž njechafche a na to, ſchtož bē prajił — nē, wona to njechafche!

Sa nēkotre dny duchowny ſaſo pſchiſdže. Wōn jej histori ju cžitaſche, kotruž hižom ſnajefche. Cžehodla to cžinjefche? Wona dže bē ju w ſchuli nawukła, wſchał ju ſnajefche, duž njebē nuſne, ſwoje myhſle hromadu wſacž; te wokolo lētachu, hdyž pſchezo bēču: pola džeła a jēdže.

Kaſ khtnje tola duchowneho hłōb kinczeſche — runje kaž by cželne předowanje džeřał! — Wokomik dyrbjeſche tola poſlu-chačž: „Kotrež hotowe bēču — taſ wōn pomalu cžitaſche! — džeču nuts na kwaſ, a durje buču ſamknjene.“

„Kotrež bēču hotowe? K cžemu hotowe? — Wona widže-ſche, kaſ ſo duchowny poſlafny, ſo by ſo modlił. Duž thorej wutroba iſchepjetaſche, a wona ſwojej ruzy ſtytny — haj, ſo modlicž, to je dobra wēž — wona cžyſche ſo tež ſobu modlicž. A nētk ſlyſcheſche duchowneho hłōb: „Daj tež tutej duſchi hoto-wej bhečž, ſo by, hdyž twōj Eſyn ju ſawoła, jeho mohla t wjeſe-loſcžu powitačž.“

Šhōra ležeſche blēda a jaſo jej duchowny božemje praji, bēſchtej jeho wocži poſnej ſylſow. „O Hana, ja Woha proſchu, ſo nočył tebje předy wotwołačž, doniž hotowa njeſy, jeho t wjeſełofcžu powitačž. Ale, Hana, lube džečžo, ſnano je twōj cžaſ — krōtki.“ Šhōra ſo t ſcžēnje wobrocži a płaſafche. Du-chowny woteſdže. Sej ſo ſdaſche, kaž by na ſcžēnje wobraſy widžala — ſchtož bē dolho hižom ſabyła; jej pſchezo t nowa do pomjatkta pſchiſdže: Kiž bēču hotowe — durje buču ſamknjene! Samknjene na — pſchezo — wēcžnoſcž, t. j. pſchezo. Ach wona dže njebēſche hotowa. Hotowa drje džełacž, jēſcž, ſpacž, — ale niž hotowa, jeho t wjeſełofcžu powitačž. Ach, tōn Šbōžnik bēſche jej taſ zuſy! — Na dobo ſaſtupi jejny bratił Šhōrla.

„Bōj, Šhōrla, ſpēwaj modlitwu.“ — Tōn cžinjefche wulkej wocži: „„Šchto dyrbju?““ — „Modlitwu ſpēwacž?“ — „„Cžeho dla?““ — Šhōra kiwafche: „Bōj, Šhōrla!“ — „„Sa ničžo njewēm!““ wōn wotmolwi.

Duž ſo thōra ſaſo t ſcžēnje wobrocži. „Wōn ničžo njewē — nē, wōn ničžo wo Šbōžniku njewē! Cžeho dla jemu ničžo prajita njeſy?“ Wona ležeſche dolhi cžaſ t mērom, doniž njeſaſlyſcha, kaſ ſo durje cžije wocžinja. Mały hōlcžk ſaſtupi, te thorej ſhwa-taſche a džeſche, jej wulki richel na ložo položiwſchi: „„Tōnle richel ſy m tebi naſchcžipał!““ Bēſche to mały hōlcžk duchowneho.

„„Man runje prajefche, ſo ty bōrſy wumrjejeſch, a duž ſebi myhſlač, ſo ſebi tōn richel ſobu wōſmjefch a jōn lubemu Šbōžnikuj daſch!““

„Šbōžnikuj — dacž, — ja?“ Hana ſebi na cžolo pſchimny — „teho drje njebudu — namafacž.“ —

„„Niž namafacž? Ach, to ſo wē! Wōn dže tebje woła a jandželjo tebje do jeho kłina ponjeſu.““ — „„Mje niž“, thōra ſrudna wotmolwi. — „„O tola!““ tōn hōlcžk praji. „„Sa cžy tebi rjany ſhērluſch wuſpēwacž!““, a wōn jej ſpēwafche: Kaſ kraſnje je, bhečž wōwza Šhryſtuſkowa! — Zyly ſhērluſch jej ſe ſwojim zunim, cžyſtym džečžazym hłōbom wuſpēwa. „„Cžeho dla pła-kaſch!““, ſo ju wopraſcha, „„njewjeſeliſch ſo?““

Šhōra njewotmolwi, ale dale płaſafche. „Kiž bēču hotowe“, wona ſo wumrječža žalofnje bojeſche. — Tōn hōlcžk ſaſo cžije woteſdže. Šaſo thōra t mērom ležeſche a jej we wuſchomaj kłinczeſche: „Kaſ kraſnje je bhečž wōwza Šhryſtuſkowa — ach, hdy byč jeho wōwza byla, — ja paſ ženje ſhwile ſa njeho njemējach — rada drje džełacž — ale ſo njemodlač! Ach, ſo byč hiſchcže nawukła ſo modlicž! Luby Wōžo, woſtaj mi cžaſa, ſo to hiſchcže nawuknu!“

Syma pſchiſdže — a po nej ſaſo nalēcžo. „Kaſ dolho dyrbi ta wboha holza cžēpicž!““ ludžo prajachu. Bēkaſ t hłowu tſchapeſche: „„Džiwnje, to ſebi myhſlił njebudžich, ſo nalēcžo do-cžaſa!““. — Hana cžicha a mērna ležeſche. Wona njeſtoržeſche; wona džeſ a bōle blēdnjeſche, ale jejnej wocži ſo ſwēczeſchtej.

Nētk bēſche tōnž meje, ſlōncžko ſwēczeſche, duchowneho hōlcžk jej korbił rōžow pſchinjeſe. Wona ſo poſmēmny, bē taſ ſłaba, ſo mōžeſche lēdy rēcžecž, ale wona teho hōlcžka t ſebi ſcžahny, prajyž: „Luby hōlcžko, nētkle budu bōrſy donjeſēna do mojeho paſtyrjoweho kłina. Sa cžy jemu prajicž, ſo ſy mi ty rōže ſa njeho pſchinjeſł a mi wo jeho luboſcži ſpēwał.“

Wječor wona wumrje. Duchowny t jeje ſtarym nanom pſchi ložu ſedžeſche a bratsja a kotry wokolo njeho ſtejachu. „Kiž bēču hotowe“ — ſcheptaſche mrējaza — „ja ſy m hotowa — mōj Šbōžniko — durje ſu wotemrjene — ſchēroto wotemrjene — o — tajka — kraſnoſcž — — „Derje, ſo je pſchecžēpila, wona je wjele cžēpicž dyrbjała a bēſche tola tajka duſchna holza“, ludžo prajachu. — „„Wohu budž džał, ſo je jej cžaſa woſtajił, ſo pſchi-hotowacž“, džeſche duchowny.

Kaſ wjele cžaſa my hiſchcže ſmējemy, moji lubi?!

Wſchelake t bliſka a t daloka.

— Sa nowowōlbu do ſhēžorſtwoweho ſejma je ſo w Budyſto-Ramjenſkim wokrjeſu dotalny ſaſtupjeł knjeſ Graſa w Biſkopizach wuſwolil. Maſch ſerbſki lud, kiž we wōtcžinſkej luboſcži a ſwērnoſcži ſteji te kralej a ſhēžorej, budže tež ſa ſwoju cžeſcž mēcž ſmužiwje ſaſtupicž ſa naſcheho dotalnego ſapōkłanza, kiž je ſwōj wokrjeſ derje ſaſtupował. Pſchi ſo pſchibližowazej wōlbje je nuſne, ſo w prawym cžaſu pſchihotowacž; pſchetož woſebje ſe ſozial-demokratiſkeje ſtrony budža ſo wſchitke mozy napjecž, do přēdla poſtracžowacž.

— Nētko hižom lubyh Eſerbow, kiž maja ſwoje džečži a pſchecželow w Draždžanach a bliſkoſcži, na to dopominamy, ſo budže 2. adventa poſlednje ſerbſke kemschenje ſe ſpowjedžu w ſchiznej zyrkwi, ſo cžyly tych ſwojich w prawym cžaſu piſnje na to dopomnicž. Eſerbſke kemschenje ſapocžnje ſo pſchipołdnju w 1/2 12 hodžin.